

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2459/2024
30.05.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Бранке Дражић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Грејање Панчево“, чији је пуномоћник Саша Левнајић, адвокат из ..., против туженог АА, адвоката из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1640/23 од 28.11.2023. године, у седници одржаној 30.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1640/23 од 28.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1640/23 од 28.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 756/2021 од 13.09.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је одлучивање по уређеном тужбеном захтеву од 11.05.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име законске затезне камате на главни дуг исплати 1.359,00 динара, као и 7.992,00 динара на име трошкова извршног поступка са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 57.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 1640/23 од 28.11.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име законске затезне камате на главни дуг исплати 1.359,00 динара, као и 7.992,00 динара на име трошкова извршног поступка са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 153.000,00 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка од 22.920,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20 и 10/23 – други закон), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП у конкретном случају нису испуњени. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана. Тужилац у ревизији није пружио доказе о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Питања на која се указује као спорна, везана су за конкретну чињеничну подлогу и разрешење чињеничног питања конкретног спора, а указивањем да праметни стан за који је испоручена топлотна енергија није у својини туженог, заправо се оспорава чињенично стање и оцена изведених доказа, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Због тога је одлучено као у првом ставу изреке.

Из изнетих разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Поступак је започет предлогом за извршење на основу веродостојне исправе, а по приговору извршног дужника настављен као поводом приговора против платног налога. Вредност предмета спора је 13.893,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија туженог недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Без обзира што је првостепена одлука преиначена, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку, која регулише поступак у спору мале вредности, прописано да ревизија у овим случајевима

није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић